



În sfânta zi de sărbătoare a Sfinților Arhangheli Mihail și Gavriil, preacucernicul părinte-paroh, Mihai Bujor ne-a dat o veste tristă. Sufletele credincioșilor aflați la biserică au tresărit într-o vibrație dureroasă când au aflat că părintele Nicolae Lițescu nu va mai sluji în biserică fiindcă este obligat să iasă la pensie!

Care a fost reacția credincioșilor? A fost ca un moment de reculegere. O tăcere mormântală s-a așternut în biserică. Părintele Mihai nu a mai putut continua și cu greu și-a stăpânit lacrimile în timp ce miruia pe tăcuții enoriași. Majoritatea credincioșilor cunoșteau care este sentimentul ce pune stăpânire pe sufletul celui ce se pensionează.

Da, timpul ne deapănă anii vechi. Viața merge înainte. Anii trec, copiii cresc, iar noi îmbătrânim. Natura umană își urmează legile ei firești: naștere-moarte; tinerețe-bătrânețe. Peste toate acestea se suprapun legile omenești și omul trebuie să le respecte, bune- rele, așa cum sunt făcute ele.

Ca fii duhovnicești ai părintelui Nicolae, e greu să ne obișnuim cu gândul că nu mai va mai sluji în parohia noastră.

E greu să înțelegem, fiindcă părintele este în putere și ar putea să slujească încă ani mulți, mai ales că între cei doi părinți a existat o comuniune perfectă. Legiuitorul ar trebui să țină cont de anumite categorii de salariați (profesori, doctori, preoți etc.) a căror experiență și pricepere ar trebui să rămână în slujba oamenilor atât cât pot să ducă.

Dacă ar fi să îl întrebăm pe părintele Nicolae de ce se întâmplă toate acestea, cu smerenie-n cuvinte ne-ar spune să nu ne tulburăm pentru că trăim vremuri noi și ar adăuga: "La vremuri noi, oameni noi", așa cum a spus atunci când s-a despărțit de enoriașii de la Otopenii de Jos unde fusese paroh până la hirotonisirea părintelui Radu.

La cei 74 de ani ai preacurcniei sale și după o viață de om pusă în slujba Domnului, comunitatea de la biserică noastră cu hramul Sf. Mare Mucenic Gheorghe, purtătorul de biruință și Sf. M. Mucenic Dimitrie - Izvorătorul de Mir, îl vedem pe părintele Nicolae îmbrăcat cu toate armele lui Dumnezeu, cu toate cele trei virtuți: Credința, Nădejdea, Dragostea și toate celelalte podoabe: smerenia, modestia, răbdarea, sinceritatea, bunătatea.

Dintre toate podoabele, iubirea de oameni și smerenia excelează în comportamentul părintelui. Ca duhovnic a știut să dăruiască iubire și să stabilească o legătură puternică cu cel ce se mărturisește. Și pentru că din iubire se naște bunătate, pe mulți din cei ce mărturiseau i-a făcut să ierte greșelile altora, să fie mai blânzi, mai iubitori. Iată de ce părintele este atât de mult iubit

de enoriași. Iată de ce ar trebui să-l copiem, să-i urmărim exemplul și să nu ne socotim mai buni decât alții și să nu ne lăudăm cu forțele noastre bune, pentru că dacă iubești, primești iubire. Din iubire, se naște bunătatea. Bunătatea te face blând, împiedică lăcomia, invidia și redă acea stare de mulțumire despre care Ioan Slavici în "Opere" spunea că "Una din marile mulțumiri ale vieții este să te știi un om bun!"

Cu smerenia-i caracteristică, de multe ori părintele a venit la strană și alături de dascăli, i-a învățat pe enoriași să cânte cântări duhovnicești.

Astăzi din ce în ce mai mulți tineri participă la slujbe manifestând o deosebită deschidere față de cele dumnezeiești. Vor răsună în timp cântările învățate aici și le vom duce mai departe prin copii și nepoți. Spiritul părintelui va fi prezent în parohia noastră atâta timp cât vom cânta întru slava lui Dumnezeu, cântările învățate de la părintele.

Dacă s-ar putea face o radiografie a sufletului am descoperi că dintre toate dorurile părintelui, un singur dor a mai rămas, o singură dorință: aceea de-a sluji lui Dumnezeu până la sfârșitul vieții.

După dăruirea și simțirea cu care ne-a cântat cântarea "Un singur dor mai am și eu", am perceput aceasta ca pe un Testament lăsat nouă, bisericii.

" Un singur dor mai am și eu

Acela de-a sluji mereu

Lui Dumnezeu cel bun și sfânt

Cât voi trăi pe-acest pământ"

Acesta-i singurul meu dor...

Despre predicile părintelui putem să spunem că erau sincere și entuziaste. Părintele a ținut întotdeauna pasul cu vremurile noi pe care le trăim.

Vorba tâlcuită, la curent cu civilizația, cultura, cu poezia, cu filosofia, cu operele literare și artistice a avut darul de a întări convingerile pe care trebuie să le aibă credinciosul despre religia sa. Cuvântul magnetic, vibrant a ținut și va întreține în timp flacăra credinței.

Ne-a învățat că există o singură credință, cea Ortodoxă cu care nădăjduim să ne înființăm înaintea lui Dumnezeu. Ne-a învățat că există un singur Dumnezeu, cel în treime, Tatăl, Fiul și Sf. Duh.

Ne-a învățat că există o singură biserică - Biserica Ortodoxă, un singur cap și un singur trup, acela al lui Hristos - prețioasa piatră din capul unghiului. Biserica este singura Corabie mântuitoare.

Toate ne-a învățat părintele- și-i mulțumim pentru dragostea și răbdarea cu care ne-a ascultat și ne-a îndreptat pe calea cea strâmtă și dreaptă - calea mântuirii. Amin!

### NOTĂ

Rândurile de mai sus aparțin în totalitate enoriașei noastre Afănoaie Victoria. Am păstrat manuscrisul, dacă cineva are dubii, se poate convinge. Eu, părintele Bujorel, nu am pus decât titlul care reprezintă esența vieții părintelui Nicolae. Aveam și eu multe de spus, dar unele le voi păstra doar pentru sufletul meu, altele le voi așterne în lunile următoare.

Felicit pe dna Victoria pentru cele scrise despre părintele Nicolae, felicit pe Cristi pentru cele scrise despre sfinții prooroci Naum, Avacum și Daniel. Încet, încet, eu devin doar un simplu corector și îndrumător. În rest, viața merge înainte, noi rămânem doar cu amintirile...

... Vin Sărbătorile. Vine Crăciunul, vine Anul Nou. Mereu, mereu, tristeți și bucurii împletite în viețile noastre de creștini. Se aud colinde pe plaiurile noastre strămoșești. Ne îmbrăcăm cu ele, întărindu-ne în credința noastră și așteptăm pe Pruncul Sfânt să se nască iar și iar, pentru a fi mai buni și mai răbdători.

LA MULȚI ANI TUTUROR!  
CRĂCIUN FERICIT!

***Text: Afănoaie Victoria***